

GUILLEM D'EFÀK (1929-1995). SELECCIÓ DE POEMES PER A 1R CICLE D'ESO.**Font: <http://www.mallorcaweb.com/magteatre/>****El poeta i la mar (1956)**

POST-DATA

LA MAR

El cel
té un forat
de gat
perquè passin les barques.

Tots els peixos de la mar
lleneguen per davall l'horitzó
com a cartes ensenyades.

Jo sent potades,
i tu?
Que te pareix si trèiem busca?
Arremolinem-nos-hi!

Quins orgues!
Sempre heu de dar
la culpa a la mar
de tot el que us passa.

-Ai, ai deueta, ta mare!-
llevau-me aquesta palmera!!

Madona i l'arbre (1969)

EL VENT

Jo sóc el vent, fecundador unànime.
Tinc els dits irisats
com els del nin que ha agafat la papallona.
Jo sóc el vent total,
jo sóc l'embat suau i delicat
amb els dits impregnats de pol.len,
de fullaca són les rodes del meu carro.
A l'esquena, el tro,
més enllà, la pluja.

Poeta en bicicleta (1984)

ELS VIUS, ELS MORTS (fragment)

-Encara hi ha flors
Encara hi ha flors badades
part damunt els vidres
que encrestellen les parets del trast?
I que encara n'hi ha, de flors? - Demanen.

-I els nins,
encara juguen a garriga?
Se fan arracades amb cireres, les nines,
les nines

que juguen a aixanca-les?

-I el pa?

Torna'm explicar
el gust del pa de fleca.

Cançons

NO ME SAP GREU

Tornada:

No me sap greu,
no me sap greu,
que te passegis del braç amb un altre,
però, estimada,
però estimada,
no ho tornis fer mai més al davant meu.

I

Ens diguérem adéu,
cosa que mai 'gués pensada.
Tan sols amb la mirada
ens diguérem adéu.

Ara el foc està apagat
però la cendra és calenta.
Creu-me i no siguis dolenta
pensa quant jo t'he estimat.

Tornada

II

Érem dos ocellons
que sempre estaven de festa.
Qui ara et du tan contenta
només té els rosegons.

Pensa quant jo t'he estimat,
pensa quant m'estimaves
en tot l'amor que em pregaves
i en tot l'amor que t'he dat.

Tornada

PLOU I FA SOL

Plou i fa sol
qui ho havia de dir?
El teu somriure entre llàgrimes
és l'Arc de Sant Martí.
Plou i fa sol,
pentina el teu neguit,
i canta, maldament ploris,
somriu i canta amb mi.

Encara que pensis
que te trobes sol

les estrelles resen
per dar-te consol.
La lluna, la pruna
ja s'ha tret el dol
i l'oratge canta
i t'eixuga el plor.

BALADA D'EN JORDI ROCA

Madona d'es Caparó
en Jordi Roca vos crida.
Madona d'es Caparó,
que li perdoneu sa vida,
que vos demana perdó.

I que vos n'enrecordeu d'aquest trobo? En Jordi Roca té pena de la vida. Tothom es compadeix d'ell. Tothom, fora de la principal acusadora... I la justícia farà el seu camí... No se sap si per calça d'arena, forca o garrot... Lo cert és que demà de matinada en Jordi Roca morirà, morirà...

Demà en aquestes hores,
ai las, ja seré mort.
Demà en aquestes hores
m'hauran donat garrot.
Tan sols pel teu amor,
tan sols pel teu amor,
demà en aquestes hores,
ai las, ja seré mort.

Alça los teus ulls, garrida. No els alcis per mirar-me; alça-los i pendràs plaer de veure finir ma vida. Tothom que passa pel carrer se demana: "I quin delicte ha comès en Jordi Roca per a tenir tanta severitat amb ell?..." Estimava, estimava i el varen prendre per lladre. I el mesquinet, la nit abans de morir, canta, canta...

T'estim con t'estimava.
I fins demà t'estimaré
i s'hi hi ha una altra vida,
allà t'esperaré.
Mai més no et podré dir:
"T'estim, t'estim, t'estim..."
perquè demà en aquestes hores,
m'hauran donat garrot.

LES ILLES

Les illes
enramades de savines
i de somnis de gavines
engronxades per la mar.
Qui us reveurà
sense plorar?

Les albes
batejant l'alta muntanya
i omplint la terra plana
de remors i mitges llums.
De la llar, fum
de pau, perfum.

I el blau sense fites...
 I els blancs farbalans
 que broden les ones
 les ones del mar
 i els pàmpols que escolten
 la cançó del blat.

Les illes coronades com núvies
 de mil boires i falzies
 i de flors blanques i grins
 i cor endins,
 remor de pins.
 Els homes entrecavant l'esperança
 i portant ansa per ansa
 la somada de la Sort
 i a bé coll la mort i el sol.

EL CASTELL D'IRÀS I NO TORNARÀS

No em demaneu per què
 però jo sé que hi ha un lloc
 a on juguen i riuen
 els amors que creiem morts,
 les il.lusions perdudes
 encara hi baden flors.
 Els somnis, ells mateixos
 se somien de bell nou
 i tots vetllen el cel
 esperant un nou sol.

Qui contarà de la feresta
 remor d'aljub
 dels adéus definitius?
 Qui comptarà
 els esbarts d'ocells i de carícies
 que encara bateguen
 sobre l'horitzó?

No em demaneu per què
 però jo sé que hi ha un lloc on ens hi esperen
 els amors que creiem morts
 i els amors que matàrem
 ens perdonen
 i brosten de bell nou.

Tampoc el foc (1995) INSECTES

Dins la closca de la capsa
 sols hi té por
 per les
 onomatopeies.
 Perfecte
 l'insecte,

cric cric
vac vac
sic sic
jac jac.

Rosegar
la fam
els ha fet créixer
els queixals.
La rata i el conill
com a moles
peludes de molí,
sense aturall
dents i nials.

Lluent mosca d'ase
ancorada,
la paparra.
La llana
silenciosa
li amaga
la gana.

El moscard
fart
fotocopiat
a la paret
amb un riuet
de sang.

La puça
i son bot inevitable.
La cussa
i el quissó,
el quis i el cus
ja no poden pus,
volen mossegar
el bot de l'intrús.

VOU-VERIVOU MARINER (Fragments)

Margalida, pegellida
de la vorera del mar.
Un mariner la trobà,
dins la barca, adormida.

Els seus somnis fan onades
com les que dóna la mar;
els somnis que ella somnia
els somniaria un pinar.

Guillermina, mallorquina,
enrevoltada de mar.
Son pare la va cridar,
sa mare li da la vida.

Els seus somnis fan onades

com els alens d'un pinar;
els somnis que ella somnia
li fan enveja a la mar.

Vou-veriveta
vou-verivou,
la riera corre
i l'aigua no es mou.

Els nins juguen
els al.lots jugaran.
Els homes fets
si juguen
no en saben ni en
sabran.
Els vells
somniaaran
que juguen.

La gavina
a la vela
i el cor
rema que te rema.
La font
canta que te canta
i el cor
batega
que te batega.
La gavina i el cor,
la font i la vela.